

A teď telegraficky z dění v zámeckém Freebody Parku. *

Trio MIREK KEMEL & MARIE PUTTNEROVÁ & VLADIMÍR JAVORSKÝ (pochopitelně s doprovodným BANDEM) mi připomnělo scénu, kdy režisér David Ondříček v průběhu natáčení GRANDHOTELU bezelstně pravil, že tentokrát neobsadil žádné hvězdy = to mluvil prosím o Marku Taclíkovi, Kláře Issové a Jaroslavu Pleslovi, což korunoval větou A PAN MRKVIČKA UŽ TAKY DLOUHO NIKDE NEHRÁL. Nakonec aspoň označil herce za ČERNÉ KONĚ. To už znělo líp a ještě líp zní, že sázka na černého koně Folkovek Mirka Kemela s jeho Pánkovci Marií Puttnerovou & Vladimírem Javorským (kdo si ještě pamatuje na folkový vokální sbor Lubomíra Pánka?) vyšla. A to ani nemuseli hrát tu o gepardovi. *

Při poslechu hráče na kuru a zpěváka ABLAYE CISSOKA (Senegal) & CYRILLE BROTTA Francie) mi šlo hlavou, jak tyhle mezinárodní páry vznikají. Představuji si to jako v tenise: jedete na festival jako singlista, tam se seznámíte s hráčem stejného pohlaví, následkem čehož nastoupíte v deblu, a když se seznámíte i s hráčem opačného pohlaví, můžete se přihlásit i do mixu. Dáte koncert, lidi vám zatleskají, vy se obejmete a jedete na jiný festival jako singlista, tam se seznámíte jako deblista, případně jako mixista a tak dál celé promiskuitní léto. *

Letošní dramaturgie bílého stanu neboli šapitó je opravdu odvážná. Po písničkářkách z okruhu Martina Kyšperského patřil stan triu DOMALIS & ORALIS & TUBALIS neboli Janu Ficovi (kytary, zpěv), Ondřeji Bezrovi (ještě více kytar, žádný zpěv) a Jiřímu Zemánkovi z Wahnoutů (tuba 1 ks). Jejich vystoupení vypadalo tak, že se 3 páni na pódiu bavili velmi, přední řady složené vesměs z přátel a dětí muzikantů také. Za sebe jsem neviděl, tak nemůžu objektivně posoudit, jestli se bavil i zbytek stanu. Já každopádně ano a to nejsem ani přítel, ani nepřítel. *

Než se vrátíme na hlavní pódium a budeme se věnovat JAMESI HARRIESOVI a jeho skupině ve složení MATĚJ BELKO (g), MATĚJ HAVLÍČEK (bg) a NEMATĚJ DAVID LANDŠTOF (dr), musíme vysvětlit, že Jan Fic zakončil vtipným přídavkem STROJ ČASU. *

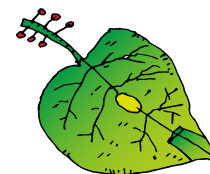
Ten teď použijeme a vrátíme se s ním do doby, v níž režisér Sam Peckinpah chystal western Pat Garrett & Billy The Kid a hledal autora hudby. On sám si myslel na Rogera Millera čili styl King OF The Road, z čehož se jeho mladší spolupracovníci chytali za hlavu a doporučovali mu BiDýho. A právě v tomto čase použijeme OBRACEČ ČASU jako v Harry Potterovi a Peckinpaha vezmeme do Freebody Parku ve chvíli, kdy tam bude vystupovat James Harries. A co se stane, přátelé? Peckinpah, omámený Harriesovým vystoupením, se vypotácí z parku na asfaltovou cestu vedoucí ke stánku s klobásami Zdeňka Materny, v očích má slzy a volá: „Proboha, co je to za kluka? Kde jste ho sebrali? Hned mu dejte smlouvu!“ Souhlasíte s takovým řešením? Dobře, jasná věština.

Uvědomujete si ale, že když bude hudbu k Patu Garrettovi & Billy The Kiddovi skládat James Harries, nevznikne Knockin On Heavens Door? No, jak myslíte, abyste nelitovali.

* Co dodat, přátelé? Kdo byl Peter Yarrow? Americký Peter Kalandra, OSKAR Peter a Zuzana Michnová dohromady čili šéf tria Peter, Paul & Mary, které vystupovalo v Newportu ve večerním bloku také a mělo v repertoáru třeba Seegerovo If I Had A Hammer nebo BiDýho Blowin In The Wind. *

Milan Zeibert

Pátek 1. 8.

Ponoření
v 17:30 hod.

Martina Trchová

Séamus and Caoimhe
(Irsko)

Trance nad Oslavou
(Velká Británie, Itálie,
Maroko)

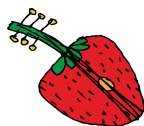
Noční koncert
v kapli sv. Anny ve Špitálku:
Básně ctností

Dnes v zámeckém šapitó...

James Harries (Velká Británie)
Zlatý hlas zlaté éry písničkářství
Britský písničkář, který je doma v Praze
Narodil se v Manchesteru, koncertuje po celém světě, ale doma je v Praze. A ti, co ho znají, vědí, že nařikavým hlasem zpívá tak trochu smutné písničky doznívající v ušaslém tichu publika zasaženého až nepatřičnou dávkou emocí. Jamesovu tvorbu mnozí přirovnávají k tomu nejlepšímu, s čím před ním přišli Nick Drake, Damien Rice nebo Jeff Buckley a magazin Rolling Stone ho dokonce označil za „zlatý hlas“. My navíc víme, že je také vyhledávaným autorem filmových soundtracků a bez jeho vkladu si už málokdo dokáže představit Snowboardáky, Raftáky, Bobule nebo Lidice. Patří k písničkářům, kterým slouží ke cti, že i nástrojově a muzikantsky nejrozmáhlejší album dokážou na koncertech odehrát jen s akustickou kytarou, což je i příklad Jamesova posledního skvělého alba Hiraeth, které v jeho osamoceném

Sobota 2. 8.

S rozmachem
v 17:30 hod.

Orchestr Folkových prázdnin (ČR, Německo)

Fatima Szalay & Amor Fati (Maďarsko)

Amsterdam Klezmer Band (Nizozemsko)

Divadlo pro děti ve Vlašském dvoře
Pruhané panenky: Kryštůfek a lesní bytosti

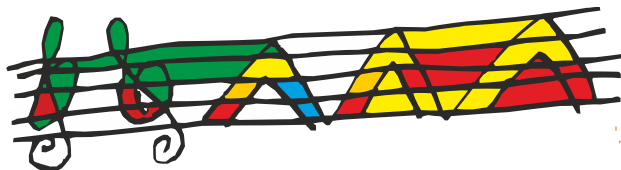
Stará tkalcovna

09:30 - 12:00 Grafická dílna - suchá jehla
(s Edou Cupákem a Matyášem Budínem)

10:00 - 11:00 Tančírna - tango workshop

11:00 - 12:00 Forward Journey
(film o The Swell Season)

12:00 - 13:30 Pan učitel Josef Pěncík (film)

FOLKOVÉ PRÁZDNINY 2025 NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

After Midnight 2025 – 7

Ze všeho nejdřív si řekneme, jak to bylo s tou kytarou. V zábavném americkém filmu A Complete Unknown je ta situace podána tak, že se musí dotknout každého správného vlastence. Tu kytáru, za kterou tři měsíce před newportským festivalem dal Václav Neckář celej tátův plat, totiž podává Johnny Cash BiDýmu s naprosto stejným gestem, s jakým podávala Čapková MATKA svému nejmladšímu synovi pušku, aby šel bránit napadenou vlast. Ale nebojte se, poté co film zhlédl ministr BAXA, nechal si předvolat amerického velvyslance, který je v tuto chvíli už na cestě do Washingtonu. Přitom je tato diplomatická roztržka úplně zbytečná, protože jak zjistili Jan Burian starší a Jan Burian mladší z Kanceláře pro uvádění filmových příběhů na pravou míru, Johnny KÁŠ ten rok v Newportu vůbec nehrál a akustickou kytáru BiDýmu, který měl jen FENDERA, půjčil Peter Yarrow, jenž coby konferenciér uklidňoval publikum našťavané, že BiDý zahrál jen tři skladby. *

Čtení na pokračování...

Jak nám šéf dělnického folku na Syslově hrál 7.
Ve Wrecking Ball byly konečně slyšet housle Suzie Tytell a po ní pozauněři, co mají hrát na naši nové desce, The Rising měla předehtu klávesisty Raye Bittana, v Badlands zase nechal šéf zpívat dav pod pódiem, když za ním sešel do deště, v Thunder Road zase foukací harmonika, zase mezi lidi, zase si podat ruce s těmi v první řadě, zase vylézt na plůtek a tentokrát malému klukovi na otcových ramenou podat další harmoniku, do čehož přestalo pršet a na obzoru za pódiem se objevilo duo Červánek, zatímco šéf přidal duo songů o zrození: Born In The U.S.A. & Born To Run. První používá v kampani každý kandidát na prezidenta, dokud mu šéf nevysvětlí, o čem vlastně je, druhá už v roce 1975 založila vlnu zájmu o dálkové běhy (viz Forrest Gump a jiné návodné publikace).

Dokončení zítra (slíbil Milan Zeibert)

TOMÁŠ ROSSI ... SE SVĚTLEM

27. 7. - 2. 8. 2025
STARÁ TKALCOVNA
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

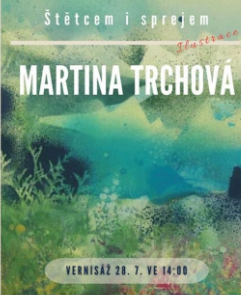
VÝSTAVA FOTOGRAFIÍ

Kamila Berndorffová:

OHLEDNUTÍ ZA
FOLKOVÝMI
PRÁZDNINAMI 2024
V KAVEČU
U ZÁMEČNÉ ŽITNÁRY

28. 7. - 31. 8. Výstavní síň
Stará radnice

Zčistajasna potřeťi

Dílina tvůrčího psaní nejprve tvořila kolektivní básně - (sněhové) koule. V těchto textech počet slabik na začátku narůstá a pak klesá. Dalším úkolem bylo vymýšlení hádanek (jsem lesní cesta, jsem chmýří z pampelišky, jsem sirup na kašel...) a ožiování ilustrací. Obrázky povzbudily naši představivost, a tak šlo psaní úplně samo. Oživila také Carrollova Alenka, Šípková Růženka a oživil i Kovy...

-paf-

Ukázka kolektivních textů:

Stránka
na které
kvete pařez
zpívá mi píseň
Tiskopisná
slovíčka
Zírám

Voda
očistná
smývá špinu
z tvých dlouhých vlasů
Vše teče pryč
Navždycky
Živá

Ticho
povídá
šepotavé
rýmy do ticha
a z ticha zpět
do tebe
Kláro

Pokoj
nádherný
i navzdory
tvůj povaze
nepořádné
zastíněn
mlhou

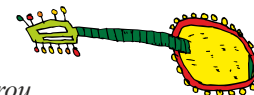

Na dnešní scéně...

Martina Trchová & Kapela

Písničky namalované elektrickou kytarou

Osobitou písničkářku tak jako na novém albu 90 % štěstí
ojediněle doprovodí početná kapela

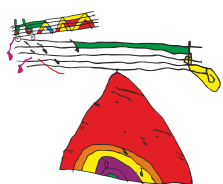

Není od věci se občas ujistit, že se neobejdeme bez písničkářek všímajících si s půvabnou poetickou hravostí i těch nejmenších detailů každodenního bytí, takže poznají, kdy si dveře zívly, štrůdl považují za ložnici pro spící jablka a když jim kočka řekne neboj, z pátku třináctého si nic nedělají. Martina Trchová takovou písničkářkou je a měli bychom o ní prý vědět, že nejlepší roční období je pro ni to, kdy nezlobí. A když jí dojdou slova, takže ztichne i její elektrická kytara, namaluje obraz nebo dokonce celou knihu. V obou případech přitom neslibuje pouze rozptýlení a rady, které nemá ani pro sebe, i když na jednu důležitou v novém brněnském domově přišla: k životu nepotřebujete dokonalých sto procent, vystačíte si i s devadesáti. Tolik k názvu nového alba 90 % štěstí, nabízejícího směs městského folku, rocku, jazzu a zvukových experimentů, autorkou považovaného za "intimní desku inspirovanou mateřstvím, ale i ztrátami v rodině". A zatímco na té předchozí Holobyt prý více hledala, nyní už podle svých slov častěji cosi nachází.

„Moc rádi bychom na Folkovky přivezli 90 % štěstí,“ napsala Martina Trchová a vzápětí přišla s pomyslnou nabídkou dodat i zbývajících deset, tedy početnou kapelu, se kterou album loni nominované na cenu Anděl natočila. A protože něco tak ojedinělého se neodmítá, v Náměšti písničkářku v životní

podání vyzní nejlépe na místech s intimní atmosférou, kde každý jeho verš, zazvonění kytary a úžasně naléhavý hlas nemají kam utéct a stávají se „potravou posluchačovy duše“. O albu natočeném v bezútesných dobách covidu hudební publicista Ondřej Bezr napsal: „Když se do něho poprvé zaposloucháme, už od prvních tónů máme neodvratný pocit, že je vlastně jakýmsi návratem ke zlaté době písničkářství v šedesátých a sedmdesátých letech. To je základní nastavení atmosféry alba.“ K jeho nezvyklému názvu James přidal vysvětlení: „Velšské slovo hiraeth v sobě spojuje hlubokou touhu po domově s nádechem nostalgie. Nemá přesný překlad, ale já to cítím tak, jako by ten domov ani nebyl skutečný. Takové pocity ve mně vyvolával chaos kolem brexitu a pak odloučení během pandemie. Jako bych nikam na světě nepatřil a slovo domov mě jenom mátló.“

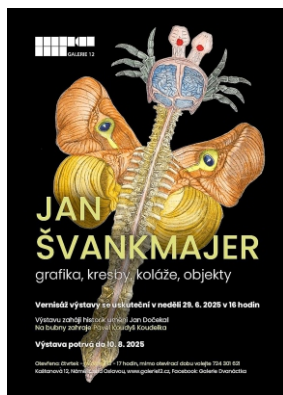
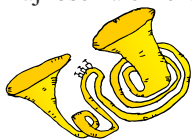

formě doprovodí členové skupiny Květy – baskytarista Martin Kyšperský, Jiří Habarta na klávesy a kytarista Ondřej Kyas – Martin Novák na bicí, dechař Bharata Rajnošek a brněnská písničkářka Prune.

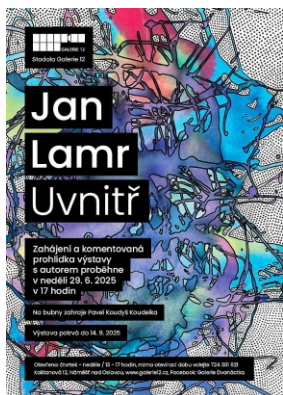
Séamus and Caoimhe (Irsko)

*Strašidelná krása irských sourozenců
Nové hvězdy irské tradiční hudby*

Nemusíte je znát a nikdo vám předem nemusí nic říkat, dojde vám to okamžitě: něco tak strašidelně krásného jste bez přehánění už hodně dlouho neslyšeli. Uvědomují si to i v Irsku. Když sourozenci v roce 2022 k uctění památky zavražděné mladé učitelky v televizi zazpívali truchlivou píseň Anach Cuain, plakala s nimi celá země; a to jsou přitom Irové na srdcervoucí lamenty doslova experty. Séamus a Caoimhe Uí Fhlatharta přitom jen zazpívali tak, jak je na vesnicích v regionu Connemara odjakživa zvykem a kde se dodnes běžně

Výstavy v Galerii 12
Kdo ještě nestihl
zaběhnout do Galerii 12
na konci zámecké
zahrady, zastavte se.
Šefová galerie Lida
Tasovská vybrala na
dobu Folkovek opravdové
veličiny dvou Janů -
Švankmajera a Lamra...

mluví irskou gaelštinou a ctí jedna z nejstarodávnějších hudebních tradic sean nós. Emotivní a nesmírně procítěný způsob zpěvu od časů Keltů doznal jediné změny: už jako v minulosti nestojí pouze na zpěvákovi, ti se v moderní době doprovázejí nástroji. Vsadili na ně i sourozenci, držící se ale jinak pořád vokální rodinné tradice a zděděných písní, nicméně dokážou také uhranout gaelskou verzí Blackbird od Beatles nebo anglické balady Scarborough Fair. Na to, co se dnes v irské tradiční hudbě děje, a klidně tomu říkejte revoluce, znovu, jako kdysi překračující hranice Irska,

Hnízdo múz 2. 8.

09:00 Raničková pohádka z půdy
09:30 - 12:00 Grafická dílna - suchá jehla
10:00 - 11:00 Tančírna - Argentinské tango
10:00 - 12:00 Venkovní společenské hry (Mölkky, Kubb, Petanque, Krok, ...)
10:00 - 12:00 Ztracená česká harfa - Vtipné, podivuhodné a inspirativní představení o historii české harfy
10:00 - 12:00 Smalty na vaři
10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
10:00 - 12:00 Žonglování a kejklování s Adélkou
10:00 - 12:00 Rovnováha s Jirkou Lapčíkem
10:00 - 12:00 Nech své tělo tančit
10:00 - 12:00 Zauzlovaná dílna
10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - originální šperky - dárky
10:00 - 12:30 Závěsy z kovu a skla
10:00 - 12:30 Veselé knoflíkování na tašky
10:00 - 12:30 Buttonky
17:00 - 17:15 Zpívání pod stromem
od 17:30 Orchestr Folkových prázdnin

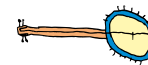

Venkovní společenské hry

Nechtejte lelky, radši hrajte Mölkky! Je to hra pro každého – bez ohledu na váš věk nebo kondici. Nabízí hráčům skvělou příležitost užít si malé soutěžení a stačí k tomu jen najít kousek trávy, postavit kolíky a srazit je! A když vás přijde dost, tak ve čtvrtek bude i turnaj. Mölkky, Kubb, Petanque, Krok, ...
(lektor Mravenec)

Rovnováha (s Jirkou Lapčíkem)

Venkovní workshop balančních cvičení, stání a chůze po slackline. Pojďte vyzkoušet, co ještě ustojíte!
(lektor Jirka Lapčík)

Závěsy z kovu a skla

Staré klíče, korálky i křišťály, k tomu přidejte třeba zajímavou větev, rezný provázek ... a báječná zvonkohra je na světě. Pokud se necháte rádi unášet zvoněním a cinkáním, přijďte si s námi vyrobit větrné zvonkohry do bytu i na balkon nebo na zahradu. (lektorka Katka Novotná)

Buttonky

Jednoduchá a rychlá výroba broží, knoflíků, gumiček do vlasů, prstýnků či náušnic... Fantazii se meze nekladou. Pokud máte nepotřebné odstřížky, můžete si je vzít s sebou a vdechnout jim tak nový život. (lektorka Růžena Vlková)

Dnešní divadlo pro děti...

Divadlo Matýsek: Příběh dráčka Mudrováčka

Veselý příběh o tom, co se stane, když se písmenka v knížce pomotají a pohádka o strašném drakovi není tak úplně strašidelná, jak ji známe. A k tomu kytara, písničky, loutky... zkrátka vše, co k pohádkám patří.

Omluva panu Kemelovi

Včera jsem zde tvrdil, že se tuzemští muzikanti při hraní neusmívají. Není to pravda. Pana Miroslava humor v očích ani na okamžik neopouští, a není to jen těmi brýlemi. I naprostá většina jeho pajduláků má ve tváři velmi podobný výraz. Až se zdá, že jsou vlastně potouchlými autoportréty, roubovanými na ksichty brouků. Napůl Kemel a napůl Topolánek (abych předvlebne neagitoval) a hned se člověk, podobně jako autor, musí uvolněně usmát. L

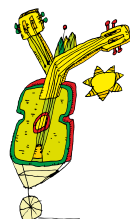
O jménech

Mít takzvaně jméno ještě není zárukou úspěchu. Naopak, řádně to člověka svazuje. Což potvrdí každý autor, zavedený i ten, co o takový čistě teoretický status usiluje. On sám totiž nepozná ani hranici, bod, počín, po kterém se to stane. Protože se tak děje toliko v očích, uších a hlavách ostatních, v našem případě posluchačů. Skladatel či interpret si jen dál snaží udržet svou kvalitu. Má-li na to, zůstane svůj. Jméno po rodičích, to z matriky nebo přezdívkou se tak postupně stává značkou, na které je třeba stále usilovně pracovat. Krok za krokem, melodie za melodií, song za songem, šlágr za šlágre, (nadvládu němčiny střídá angličtina) tedy hit za hitem. A to všechno s autorským snem, aby možná, snad, jednou ... stárnoucího tvůrce přežil alespoň jeden jediný ewergreen.

Libor

něho vzpomenete z původní sestavy skupiny Bezobratlí, dnes se však hudbě věnuje také prakticky: patří k vyhlášeným výrobcům nástrojů a hlavně píšal. Ke snaze umožnit setkání jejich ducha s přírodou si navíc přidal psaní básní a proč zrovna o ctnostech? „Jsou sestrami ducha. Mají sílu pozdvihnout člověka k výšinám lidskosti. Ctnosti jsou věčné, a přece se neustále proměňují a udržují člověka v nepřetržité bdělosti. Ctnosti jsou také sestrami neřeší. Ty zase vedou člověka bažinami tápání, nesmyslnosti a beznaděje. Člověk je pak poutníkem ve stvoření. Volí, komu podá ruku a kým se nechá vést. Myslím, že dnes všichni cítíme a prožíváme zvláštní tlak snad ze všech stran. Tlak, díky kterému se odděluje zrno od plev. Člověče obstojíš?“ Dvacet tři básní o ctnostech natolik oslovilo Mariana Friedla, že příteli navrhnul, aby jejich náladu společně podtrhli hudebním doprovodem a hned se do toho pustili. A tak vznikl projekt Básně ctností, ve kterém se vedle obou autorů představí další hudebníci, zpěváci a recitátoři.

znějí sourozenci vlastně nejtradičtěji, i když jak se to vezme. Oproti dublinským skupinám stranicím elektronice sice Séamus a Caoimhe zůstávají věrní harfě, houslím, píšalám a bodhránu, hrají na ně ale velmi nevšedně, občas také pěkně dravě a v moderních aranžích samozřejmě pracují s drone. Co byste o nich ještě měli vědět? Že jsou oba také cenami zasypávanými tanečníky, Séamus procestoval svět s legendární show Riverdance a slavný autor jeho hudby Bill Whelan sourozencům produkoval debutové epíčko. A ještě jedna věc: jejich jména se čtou šejmes a kuíva.

Trance nad Oslavou (Velká Británie/Itálie/Maroko)

Justin Adams & Mauro Durante & Yousra Mansour & Alessia Tondo

Letošní rezidenční projekt bude o společné lásce k tranzovní hudbě

Staré prověřené přísloví praví, že starého psa novým kouskům nenaučíte, čekat tedy, že Justin Adams s Mauro Durantem přijdou s něčím, co bychom od nich neznali, je zbytečné. Tajemství letošního rezidenčního projektu ale bude spočívat v jejich dobře známé společné lásce k tranzovní hudbě, takže ano, budeme nejspíš znovu poslouchat skvělého kytaristu a o nic méně brilantního houslistu a perkusistu, tentokrát, dokonce na jejich výslovné přání, ale převážně v daleko ostřejších rytmech. A ne ledajakých, protože do jednoho půjde o tranzovní rytmy starodávných léčebných rituálů, se kterými mají bohaté zkušenosti také obě zpěvačky: Alessia Tondo a Yousra Mansour, které můžete slyšet také na albu Sweet Release.

V jihoitalském Salentu se od pohanských dob léčilo kousnutím pavoukem tarantule rituálním tarantismem, jehož základ tvoří tranzovní tanec pizzica. Ačkoli je prokázáno, že jed pavouka

O rýmování

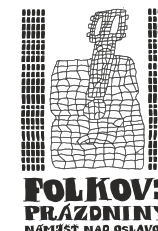
Také s písmenky to není jen tak. Někdy k sobě ne a ne najít schůdnou cestu. Veršotepci si proto pomáhají všelijak. Neví-li si jeden rady, sahá obvykle k tvarům a výrazům dávno nepoužívaným, vymřelým a zakrnělým. Kupříkladu: Můj festival nebyl by tak pester / bez oranžové Krásnovlásky Ester...

Libor

Aplikace

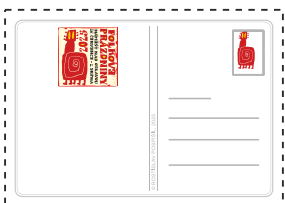
Jako průvodce můžete letos pro androidy použít aplikaci Folkové prázdniny, kde najdete všechny aktuální informace, kde se co děje. Lze ji stáhnout pomocí tohoto QR kódu.

Katalog

Pěkně souhrnně, s grafikou výtvarníka Rostislava Pospíšila, v brožovaném vydání - Katalog Folkových prázdnin 2025. Zakoupíte v informačních centrech na náměstí i v zámeckém parku za 50 Kč. A máte to na furt!

Kastaněty: rytmus v dlaních

„Hudba je starší než lidská řeč.“ Těmito slovy připomněl Charles Darwin, že rytmus se

člověku smrtelně neublíží, užtknutí chudým negramotným rolnickým ženám symbolizovalo psychické nemoci a divoká maniakální pizzica rozbušená velkými tamburinami je uváděla do léčivého tranzu, vrcholící katarzním zhroucením.

Tarantismus se od 50-tých let minulého století už nepraktikuje. Pizzica a písně s ním spojené sice pozbyly muzikoterapeutického smyslu, zato se proměnily v kulturní identitu Salenta a hudební fenomén, po celém světě proslavený skupinou Canzoniere Grecanico Salentino, vedenou Maurem Durantem, ve které zpívá také Alessia Tondo. Ta má i svou vlastní úctyhodnou kariéru: natáčí skvělá alba a spolupracovala s mnoha velkými osobnostmi, včetně italského skladatele Ludovica Einaudiho a zájem o její velké hlasové umění stoupá. Gnawové jsou potomci černých otroků zavlacených do Maroka v 16. století ze subsaharské Afriky.

Súfijské bratrstvo žilo v uzavřených komunitách a jeho kulturu – mix afrických, arabských a berberských vlivů – dlouho obestíralo tajemství. Sřežené i z toho důvodu, že Gnawové dodnes provozují celonoční mystický rituál lila spojený s duchy. Do léčivého tranzu pak „nemocné“ uvádí gnawa: hudba, jejímž symbolem je zvuk třístrunné basové loutny guimbri a řinčení kovových kastanět. Přestože jsou gnawa a rituál lila od roku 2019 zařazeny na seznam kulturního dědictví UNESCO, zůstávají doménou mužů a pokud jde o guimbri, donedávna nepřipadalo do úvahy, aby na ní na veřejnosti hrála žena. To už neplatí, doba se mění, přesto zůstává raritou, aby se loutny, dokonce elektrifikované, chopila rockerka. Zpěvačka Yousra Mansour navíc založila vynikající

marocko-francouzskou skupinu Bab L' Bluz schopnou vám natlakovat hlavu stejnou silou jako dávní Led Zeppelin. Skupina také s gusem združňuje, kolik toho gnawa dluží malijským a mauretánským bluesovým kořenům a aby nikoho nezmátla, prohlásila: „Víc, než cokoliv jiného jsme hlavně rocková kapela.“

To je voda na mlýn Justina Adamse, celoživotně propadlého gravitační mase syrového blues ze soutoku Nigeru a Mississippi a hlavně, rytmické hudbě ze severní Afriky. Vždycky, když na něho přijde řeč, je nejčastěji uváděn jako kytarista Roberta Planta, jako by tohle bezpochyby šťastné spojení mělo pro Adamse představovat vrchol kariéry. Jak se to vezme. S legendárním zeppelinovským zpěvákem se sice opravdu dostal mimo svou obvyklou posluchačskou zónu a proslavil po celém světě, k jeho smůle se však často zapomínalo, co všechno v životě dosud dokázal sám nebo v roli producenta. S Adamsem to ale není vůbec jednoduché: přeskakuje z projektu do projektu, až mu často v duchu nadáváte, protože je zkrátka nestiháte sledovat. Odměna vás ale nikdy nemine. Když si v Londýně, kde Canzoniere Grecanico Salentino přebírali prestižní cenu magazínu Songlines pro nejlepší skupinu roku 2018 s Italy poprvé zahrál, na místě prý propadl pro něho dosud neznámým strhujícím rytmem a rozhodl se odjet do Salenta a produkovat jejich album Meridian. Navázané přátelství s Maurem nakonec proměnily úzkou spoluprací ve formě dua. Tak, a teď když už víte, jak k sobě všichni čtyři výjimeční muzikanti a zpěváci našli cestu, nezbývá než čekat, s jakou hudbou přijdou v projektu Trance nad Oslavou. Už podle názvu je to ale asi jasné: čeká nás blues, rock a pořádný rytmický tranz.

Dnešní noční koncert...

Bázně ctností

Slova napsal Marek Gonda, hudbu složil Marian Friedl Hudebně-bádný projekt o lidských ctnostech Ctnost není jen způsob, jak být dobrým rytířem bez bázně a hany, ctnost je především o tom, jak být dobrým člověkem, což zrovna v dnešní době spouště lidem moc nejde a nejspíš proto nám básník Marek Gonda ty nejdůležitější, bez kterých bychom jako lidstvo už dávno skončili, připomíná. Určitě si na

v přírodě objevil dávno před tím, než jsme začali mluvit. A je to právě rytmus, který nás spojuje s pradávými kořeny - s tlukotem srdce, krokem, dechem. Věřím, že ať se život zdá jakkoliv chaotický, vždycky v sobě nějaký rytmus má - někdy pravidelný, jindy divoký a nepravidelný, ale stále přítomný. A jedním z nejlepších způsobů, jak ten svůj vnitřní rytmus předat světu, jsou perkuse. Já jsem si v poslední době oblíbila kastaněty. Člověk by si mohl říct, že to jsou jen dvě skořápky, co klapou o sebe. Ale v těch skořápkách je něco víc - ozvěna lidské duše zprostředkovaná skrz konečky prstů. Jakmile začnete, nejde přestat. Častokrát se k tomu přidá i tanec. Hra na kastaněty je hravá a nakažlivá.

Můžete se s nimi přidat k téměř jakékoli písni, stačí trochu citu pro rytmus - a nástroj, který se vejde do kapsy. A jako u všeho, i tady platí jedno pravidlo: dávejte pozor na své ruce. I tlapy si zaslouží odpočinek a péči. Přijďte se přesvědčit sami - dnes večer budu s kastanětami hrát u ohně. Těším se!

Terenka